

*Een thuis voor
Ayleen*

Christine Linneweer

kluitman

Wil je op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283 / W092401

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Christine Linneweer

© MMXXIV Omslagillustratie: George Schriemer

© Binnenillustraties: Sieger Zuidersma

Omslagontwerp: Agnes Visser

Opmaak binnenwerk: Bureau NU

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook

kluitman.nl

christinelinneweer.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

1

Huifbed

Ayleen kijkt even opzij naar Vera, die tevreden voor zich uit kijkt. Ze worden door Esmee ingespannen voor het huifbed, een stalen constructie met boven hun ruggen een canvas doek. Hier kunnen mensen op liggen die zelf niet goed kunnen bewegen. Zo worden ze gemasseerd en worden ze lekker warm door de warmte van de paarden.

‘Ze zijn bijna klaar. Ik heb er zin in,’ zegt Ayleen.

Vera knikt enthousiast. ‘Ik ook! Ik ook!’

Esmee maakt de laatste riemen vast en dan wordt Jurgen met een tillift opgetild. Ze praat vrolijk met hem en zijn ogen glanzen.

‘Hij heeft er volgens mij net zo veel zin in als wij,’ zegt Ayleen. Ze voelt op haar rug dat Jurgen op het canvas wordt gelegd.

Esmee zorgt dat hij in een goede positie ligt, met zijn hoofd in dezelfde richting als de paarden. Als ze klaar is, klimt ze op het stoeltje achter op het huifbed. Daar zit ook Jurgens moeder die van daaruit haar zoon goed in de gaten kan houden. ‘Toe maar, dames,’ roept Esmee als ze de leidsels in handen

heeft en dat is voor de sterke paarden het teken om te vertrekken.

Tegelijk duwen ze met hun borst tegen de stootkussens van het huifbed. Ze doen het al zo lang samen dat niemand hun hoeft te vertellen hoe het moet. Ze weten hoe belangrijk het is om gelijk op te gaan, rustige, grote stappen te nemen en precies te doen wat er van hen wordt gevraagd.

Ayleen voelt dat Jurgen op het huifbed meewiegt met hun bewegingen en ze hoort hem zacht genietende geluiden maken. Dat geeft haar een geweldig gevoel, want ze weet dat hun beweging er samen met de warmte van hun lijven voor zorgt dat hij zich eindelijk een beetje kan ontspannen.

‘Hoelang komen jullie nu hier op Stal Sikkel?’ vraagt Esmee aan de moeder van Jurgen.

‘Ehm... vier jaar nu, denk ik,’ zegt ze.

‘Dat is al best lang. Ik weet nog dat jullie hier voor het eerst kwamen.’

De moeder van Jurgen schiet in de lach. ‘Ja, wat was ik bang! Maar de paarden zijn geweldig.’

Ayleen hoort dat Esmee nu ook moet lachen. ‘Ja, zeker weten. Jij vond het zo eng dat je de eerste keer de hele tijd vlak naast de paarden bleef lopen.’

De moeder van Jurgen zucht. ‘Ja, maar wat heeft Jurgen meteen die eerste keer al genoten! Hij ontspande zijn handen en ook aan zijn gezicht kon ik zien hoe geweldig hij het vond. Meteen die eerste keer was hij lichamelijk en geestelijk meer ontspannen dan ik hem in maanden had gezien. En dat is nog steeds zo. De hele week erna heeft hij er plezier van. Het is fantastisch.’

Vera en Ayleen kijken elkaar trots aan. Ze zijn heel blij dat ze daar samen voor kunnen zorgen.

Sinds die eerste keer komt Jurgen elke week wel een keer voor een rit van een half uur. Bij goed weer gaan ze lekker naar buiten. Op het terrein is een speciaal ruiterspad aangelegd rond alle gebouwen en weilanden van de manege. Hier mogen alleen de paarden van Stal Sikkel gebruik van maken. Bij koud en regenachtig weer rijden ze rondjes in de binnenmanege. Vandaag is het behoorlijk stormachtig, dus blijven ze deze keer binnen. Jurgens moeder loopt allang niet meer naast het huifbed mee. Ze weet dat ze de paarden kan vertrouwen en zit tegenwoordig altijd naast Esmee achter op het huifbed.

Ayleen en Vera stappen rustig rond en hebben ondertussen alle tijd om wat met elkaar te kletsen. 'Ik heb gisteravond in de les gelopen, met Pam,' vertelt Ayleen. 'Het was echt leuk. Ze is helemaal niet bang. Soms maakt Esmee zich daar wel eens een beetje zorgen om, want ze wil het liefst oefeningen doen waar ze nog niet aan toe is. Ik weet nog wel dat ze vorig jaar hier kwam. Ze had toen bijna geen kracht en ze kon zich nog geen vijf minuten concentreren.'

Vera knikt. 'Ze is enorm vooruitgegaan door het paardrijden.'

Ayleen lacht. 'Ja, en als het toch misgaat, dan help ik haar. Als ze iets wil waarvan ik weet dat Esmee dat niet goedvindt, dan doe ik net alsof ik haar niet begrijp.'

Vera moet er ook om lachen.

Ayleen zucht tevreden. 'Ja, dat is het geweldige van wat we

hier doen. Dat je meehelpt om kinderen met een beperking een heerlijk gevoel te geven.'

Na een halfuurtje is de huifbedrit met Jurgen klaar en wordt hij weer met de tillift van het bed getild en in zijn rolstoel gezet. Terwijl zijn moeder hem meeneemt naar de kantine, spant Esmee de paarden uit. Ze neemt hen mee terug naar de stal. Daar laat ze eerst Vera haar box binnengaan en dan Ayleen.

Als de halsters af zijn, geeft Esmee hun elk een dikke wortel. 'Voor jullie. Omdat jullie het altijd zo geweldig doen voor de huifwagen, toppers!'

'Graag gedaan,' lacht Ayleen met haar mond vol.

Nadat Esmee weer weg is, rommelt Ayleen wat door het schone stro van haar net uitgemeste box, als ze een bekend geluid in de gang hoort. Stap, stap, tik, tik, stap, stap, tik, tik. Snel kijkt ze op, want ze weet dat het Merle is. De dikke blonde paardenstaart danst achter haar aan, als ze met haar hand langs de boxdeuren gaat en daarbij hardop telt. 'Zeven, acht, negen!'

Om er zeker van te zijn dat ze op de juiste plaats is aangekomen, laat ze haar vingers over het naambordje op de deur glijden en leest ze de puntjes van het brailleschrift die onder op het naambordje staan. Dan laat ze haar taststok met een klap op de grond vallen en schuift ze de deur van Maisa's box met een vaartje open. 'Weer gevonden,' grapt ze als ze met haar hand voor zich uit de box binnen stapt.

De prachtige zwarte merrie staat al achter de deur op haar te wachten. Snel slaat Merle haar armen rond de hals van

Maisa, die genietend met haar bovenlip over haar hoofd kroelt.

Merle zucht diep. 'Wat ben je toch lief.'

Maisa snuift zacht. 'Jij bent minstens net zo lief.'

Merle aait zacht over de hals van Maisa en laat haar dan los. Ze stapt de box uit en zoekt op de tast naar het halster, dat altijd aan het haakje aan de deur hangt. Dat houdt ze op en Maisa steekt er zonder een moment te twifelen haar neus in.

'Goed zo,' zegt Merle en ze maakt het halster vast. Ze schuift nu de deur helemaal open en stapt de gang in. 'Kom Maisa, dan ga ik je eerst poetsen en daarna rijden,' zegt ze.

Maisa loopt achter haar aan en wacht even als Merle de taststok weer van de grond raapt. Daarna volgt ze het meisje dat door de gang richting de poetsplaats wandelt.

Ayleen kijkt hen vol bewondering na. Heel even voelt ze een klein steekje. 'Soms ben ik gewoon jaloers op hen,' zucht ze.

Vera kijkt op. 'Jaloers? Waarom? Merle is blind en Maisa ziet maar met één oog en zit door een ongeluk helemaal onder de littekens. Niks om jaloers op te zijn.'

Ongeduldig schudt Ayleen haar hoofd. 'Nee, dat bedoel ik niet. Ik ben jaloers op wat ze met elkaar hebben. De liefde die Merle heeft voor Maisa en hoe Maisa alles voor het meisje overheeft.'

Vera knikt. 'Ja, dat is waar. Dat is zeker mooi. Toen Maisa op de manege kwam, was ze eigenlijk alleen maar boos en agressief.'

'En wat had ze het moeilijk, met haar hoofd aan één kant helemaal opgezwollen. Ze dacht dat ze niet meer mooi was,' weet Ayleen nog.

Vera knikt. ‘Dankzij Merle werd het allemaal anders. Maisa had zelf nooit gedacht dat ze ooit zo veel van iemand zou houden en ze hield iedereen op afstand. Maar Merle was niet bang van haar. En toen Maisa beseftte dat Merle door haar blindheid nooit haar littekens zou kunnen zien, ging ze overstag. Maisa is sindsdien helemaal veranderd.’

Ayleen knikt. ‘Ja, het is fantastisch om te zien. Dat mis ik wel eens.’

Vera kijkt haar opnieuw vragend aan. ‘Wat dan? Wat mis je dan?’

Ayleen zucht diep. ‘Om een eigen baasje te hebben. Iemand die net zo veel van mij houdt als Merle van Maisa.’

Vera schiet in de lach. ‘Ach, hou toch op. Je hebt hier misschien wel tien of twintig kinderen en volwassenen die allemaal stapelgek op je zijn.’

Ayleen schudt haar hoofd. ‘Ja, dat is zo, maar het is niet helemaal hetzelfde. Alle lesklanten zijn lief voor me, maar als ze een week later op een ander paard rijden, dan zijn ze daar net zo gek op. Ik bedoel, het is niet zoals Maisa en Merle van elkaar houden. Voor Maisa is er maar één en dat is Merle. En Maisa heeft een heel uniek plekje in Merles hart. Ze zijn echt voor elkaar gemaakt.’

Galopperen

Later die middag komt Merle met Maisa weer terug op stal. Ayleen ziet dat het meisje een heel verhit gezicht heeft, maar ze straalt ook. Ze zet Maisa terug in haar box en doet het halster af. ‘Dat was een fantastische rit, Maisa! Ik denk dat we in tijden niet zó hard hebben gegaloppeerd. Het is maar goed dat mijn moeder er niet bij was, want die was vast flauwgevallen van angst,’ lacht Merle.

Ze maakt het riempje van haar cap onder haar kin los en doet hem af. Haar lange blonde haar valt als een gordijn over haar rug. Maisa duwt snel haar neus in de nek van Merle, die daarom moet glimlachen. Met een hand aait ze zacht over de zwarte neus van de merrie. Maisa’s oogleden worden zwaar en ze blaast haar warme adem in Merles gezicht. Die blaast op haar beurt heel zacht in Maisa’s neus.

Achter in de stal gaat een deur open en een stevige, al wat oudere man staat in de deuropening. ‘Merle! Als je klaar bent met knuffelen met Maisa, ga je dan mee naar huis? Je moeder belde al om te vragen hoe laat we thuis zouden zijn. Ik heb maar niet verteld wat je vanmiddag hebt gedaan,’ roept hij en hij lacht hard.

Ook Merle moet lachen. ‘Ik kom eraan, opa!’ roept ze terug. Snel geeft ze Maisa nog een dikke kus op haar neus. ‘Tot morgen, meisje.’ Ze loopt de box uit, pakt haar taststok weer op en loopt met zekere passen richting haar opa.

‘Ik zie aan je dat je van de rit hebt genoten,’ grijnst Blomme, de haflinger die naast Maisa staat.

Maisa knikt. ‘Het was geweldig. We hebben een rit rond de manege gemaakt. Merle weet exact hoe het pad loopt en stuurt me steeds precies de goede kant op.’

Blomme lacht. ‘Maar ik bedoel eigenlijk dat jullie zo hard hebben gegaloppeerd.’

Maisa’s ogen stralen. ‘Ja, eerst vond ik het wel een beetje eng toen Merle aangaf dat ze nog harder wilde. Want we gingen al flink hard. Maar ik genoot er minstens net zo veel van als zij. Het is heerlijk om de wind langs je lichaam te voelen en zo hard te rennen als je kan.’

Op dat moment gaat de deur van de stal weer open en duwen Esmee en Sarah de voerkar de gang in. Een enthousiast gehinnik stijgt op uit de boxen. Tinker Joe, die in de box naast Ayleen staat, tikt een keer met zijn voorbeen tegen de deur. Niet hard, want hij weet dat het eigenlijk niet mag, maar hij kan het soms niet laten.

‘Joe!’ roept Esmee dreigend. ‘Denk erom!’

Joe loopt een rondje door zijn box. ‘Als jullie wat sneller voeren, dan hoef ik niet zo lang te wachten,’ zegt hij ongeduldig.

Vera moet erom lachen. ‘Het helpt niks als je ongeduldig bent. Het gaat heus niet sneller als je ergens tegenaan trapt.’

Ze kijkt even met een schuin oog naar Ayleen, maar die staat nog stilletjes voor zich uit te dromen. ‘Hé, Ayleen! Luister je wel?’

Ayleen schrikt op. ‘Jawel. Ik dacht alleen nog aan wat Maisa vertelde. Het lijkt me echt heerlijk om zo hard te galopperen!’

Maisa kijkt haar vanaf de overkant van de stal blij aan. ‘Ja, dat was het zeker.’

Vera denkt even na. ‘Tja, maar heel hard galopperen met kinderen met een beperking is onmogelijk. Het is al mooi dat we die kinderen een goed gevoel kunnen geven, toch? Ach joh, je wordt alleen maar moe van heel hard galopperen.’

Esmee gooit brokken in Vera’s voerbak en Vera valt er enthousiast op aan. Daarna is het de beurt aan Ayleen, en Joe is dolblij dat hij ook eindelijk voer in zijn bak krijgt.

Terwijl Ayleen rustig op haar brokken kauwt, kijkt ze nog even naar Vera. We kunnen prima samenwerken voor het huifbed, denkt ze. We zijn even groot en we maken ongeveer even grote passen. Aan de buitenkant lijken we misschien zelfs wel een beetje op elkaar, maar vanbinnen zijn we heel verschillend. Het kan Vera helemaal niets schelen dat niemand haar uniek vindt. Ze wil alle lesklanten van Stal Sikkell wel een plezier doen, maar daar wil ze zich het liefst niet te veel voor inspannen. Ze is een heel stuk jonger dan ik, maar ze zou het vast niet erg vinden als ze de rest van haar leven alleen nog maar ritjes in stap voor het huifbed hoefde te maken. Ik vind die ritjes ook best oké, maar ik zou gek worden als ik nooit meer word opgezadeld voor een gewone les waarin ik ook stukjes mag draven. Een keer keihard galopperen

zou ik echt fantastisch vinden, maar ik kan me niet herinneren wanneer ik dat voor het laatst heb gedaan.

Maisa staart al kauwend op haar brokken naar Ayleen. 'Hoelang is het geleden dat je hard hebt gegaloppeerd met iemand op je rug?'

Ayleen lacht. 'Daar stond ik net over na te denken.' Ze graaft heel diep in haar geheugen. 'Ik weet het niet. Ik vraag me eigenlijk zelfs af of ik het hier ooit wel gedaan heb. Ik sta al acht jaar hier op stal als manegepaard en ik denk niet dat ik hier ooit heel hard heb gegaloppeerd. Ja, wel in de wei, maar niet met iemand op mijn rug. Het moet dus zijn geweest voordat ik bij Stal Sikkel terechtkwam.'

Maisa kijkt haar geïnteresseerd aan. 'Ik weet dat je al heel lang hier bent, maar ik weet eigenlijk niet waar je vandaan komt of waar je geboren bent. Wil je daar iets over vertellen?'

Er zijn meer paarden die daar wel benieuwd naar zijn en ze briesen instemmend.

Ayleen knikt, terwijl ze de laatste brokjes uit haar voerbak likt. 'Dat wil ik wel, hoor. Ik ben geboren bij een fokker die een groot aantal fokmerries had. Bijna allemaal tuigpaarden, net als ik. In het jaar dat ik werd geboren, waren er nog zes veulens: vier hengsten en met mij erbij drie merries. De hengsten werden al op jonge leeftijd verkocht, maar de merries bleven bij de fokker.'

Maisa luistert geboeid. 'En hoelang geleden werd je geboren?'

'Negentien jaar. De eerste drie jaar bleef ik bij mijn fokker. Ik groeide samen met die twee andere merries op. We hadden veel vrijheid. In de zomer liepen we dag en nacht in de wei en

in de winter stonden we in een grote groepsstal.’

‘Oké, dat klinkt best prima. En toen?’ vraagt Maisa nieuwsgierig.

Ayleen denkt even na. ‘Toen we drie jaar waren, moesten we alle drie naar de keuring.’

Maisa knikt. ‘Ja, een keuring, dat weet ik. Dat is toch hetzelfde als een show?’

‘Ja, dat denk ik wel. Onze fokker besloot ons klaar te laten maken voor de stamboekkeuring voor tuigpaarden. We werden met z’n drieën naar een trainingsstal gebracht waar we op de keuring zouden worden voorbereid. We werden gewassen, onze benen werden geschoren, onze staarten werden recht afgeknipt en onze manen ingekort. We moesten ook leren om vast te staan, voetjes te geven en we werden gepoetst. Belangrijk onderdeel was dat we moesten leren om aan een touw met iemand mee te lopen in stap en in draf.’

Maisa’s ogen glanzen. ‘Ja! Het is hetzelfde als een show. Ik moest daar ook altijd stappen en draven aan een lange lijn.’

Ayleens ogen beginnen te glanzen. ‘Ik vond het allemaal leuk om te doen en genoot van de aandacht die ik kreeg. Het was alleen wel vreemd dat ik nooit mocht galopperen. Als ik tijdens het oefenen aan de hand een keer in galop ging, dan werd me direct duidelijk gemaakt dat dat niet de bedoeling was. “Ho!” riep de jongen die naast me liep dan en hij gaf een ruk aan het touw. Als ik dan weer terug was in draf, riep hij: “Goed zo!” Zo leerde ik dat galopperen niet goed was en dus nam ik me voor om voortaan alleen nog maar te stappen en te draven.’

Maisa kijkt haar verwonderd aan. ‘Dat is ook gek.’

Ayleen knikt en denkt terug aan die tijd. ‘Op de dag van de keuring werden we ’s morgens al heel vroeg ingevlochten en werden onze benen en voeten gewassen. Daarna werden we met z’n allen in een vrachtwagen geladen. Mijn vriendin Aro-na vertelde ons dat haar moeder ooit had gezegd dat een jury ons ging bekijken en dat er veel van afhing. Ik had geen idee wat een jury was, maar besloot dat ik mijn uiterste best zou doen.’

Ayleen droomt even weg. ‘Op het terrein waar de keuring werd gehouden, werden we een voor een uitgeladen door jongens in witte broeken en witte overhemden. Ze droegen ook allemaal een rode stropdas en dat vond ik heel grappig. De andere merries waren zenuwachtig, maar ik had geen idee waarom. Ik was alleen maar benieuwd wat er ging gebeuren.’

Langzaam komt het verdrietige gevoel weer bij haar boven. ‘Toen ik aan de beurt was, nam zo’n witte jongen me mee de ring in. Daar moest ik heel stil staan, en dat deed ik braaf. Drie mannen met bolhoedjes liepen een paar rondjes om me heen. Ik hoorde wel dat de heren behoorlijk wat commentaar hadden op hoe ik eruitzag. Ze vonden mijn nek te kort en ook mijn schouder lag niet schuin genoeg. Eén man hoorde ik “onderhals” en “ouderwets type” zeggen, maar ik had geen idee wat dat betekende. “Dat zie je wel vaker bij nakomelingen van haar vader. Hij is niet voor niks vorig jaar afgekeurd op zijn nafok,” zei dat jurylid.’

Ayleen slikt een keer en vertelt dan weer verder. ‘Dat maakte me wel verdrietig, maar ik besloot dat ik in beweging best

nog wat goed kon maken. De jury gaf de jongen in het wit een seintje. Hij liet me aan de hand eerst een stukje stappen en daarna mocht ik een rondje draven. Ik deed enorm mijn best om dat zo netjes mogelijk te doen. Ik bleef keurig naast de jongen en probeerde niet te stampen of mijn benen te hoog op te tillen. Na afloop van de keuring, in de vrachtwagen naar huis, hoorde ik van de andere merries dat ik dat juist wel had moeten doen. Dat had de jury graag willen zien. Maar ik dacht dat ik moest laten zien hoe gehoorzaam ik was.'

Maisa houdt haar adem in.

Ayleen is helemaal vergeten dat ze haar verhaal aan Maisa vertelt. Zonder iets te zien staart ze voor zich uit. 'Ik zag dat de fokker, die buiten de ring naar mij stond te kijken, een wegwerpgebaar maakte toen ik langsdraafde,' fluistert ze verdrietig.

Afscheid

Het is heel stil geworden in de stal. Alle paarden hebben hun brokken op en alle ogen zijn gericht op Ayleen. Ze haalt een keer diep adem en vertelt dan weer verder. ‘Na de keuring werden we teruggebracht naar de stal. Daar was onze fokker ook. Hij vertelde dat hij heel tevreden was over de andere twee merries, maar dat mijn optreden hem wel een beetje was tegengevallen. Hij zei dat de cijfers die ik had gekregen zo laag waren dat het niet verstandig was om met mij verder te fokken.’

Vera houdt scherp haar adem in.

Ayleen merkt het niet. Ze ziet zichzelf daar nog staan en hoort die harde woorden weer. Dat ze niet goed genoeg was. ‘De manager was het met mijn fokker eens. Hij had het wel een beetje verwacht, zei hij. Ik had te weinig pit.’

Vera stampt boos met haar voet op de grond. ‘Ook als je niet zo veel pit hebt, kan je nog wel een goed paard zijn. Wij zijn daar een goed voorbeeld van.’

Ayleen schudt haar hoofd. ‘Maar voor een tuigpaard is het niet goed. Een tuigpaard moet altijd klaarstaan om zich te showen. Dat vond mijn fokker ook. “Als ze zo weinig pit heeft,

dan is ze ook niet geschikt voor de tuigpaardensport,” zei hij. “Ik denk dat we maar afscheid van haar moeten nemen.”

Net als toen gaat er een rilling door haar lijf. Met die woorden was ze zomaar aan de kant gezet.

“Zorg jij maar dat je haar verkoopt,” zei de fokker tegen de manager van de trainingsstal en dat heeft hij gedaan.’

Ayleen laat even een stilte vallen als ze terugdenkt aan dat moment. Ze vertelt de paarden niet hoeveel pijn het haar had gedaan dat ze zo duidelijk niet goed genoeg was bevonden. En dat doet het nog steeds, nu ze eraan terugdenkt. Ze had destijds een dure eed gezworen: het zou nooit, nooit meer gebeuren dat iemand zou zeggen dat ze niet goed genoeg was. Ze had zich voorgenomen om voortaan altijd haar uiterste best te doen en altijd precies te doen wat er van haar werd gevraagd. Dan moest er toch vanzelf iemand komen die zo veel van haar ging houden dat ze nooit meer afscheid van haar wilde nemen, had ze gedacht.

En daar heeft ze zich aan gehouden. Ze doet er nog altijd alles aan om het perfecte paard te zijn.

Ayleen merkt opeens dat heel veel paarden op stal geboeid naar haar verhaal luisteren. Ze zijn duidelijk nieuwsgierig naar het vervolg.

Ze haalt diep adem en vertelt dan verder. ‘De manager verkocht mij aan een handelsstal. Daar heb ik maar een paar weken gestaan en toen werd ik weer aan een andere handelaar verkocht. Dat gebeurde nog een paar keer, tot ik bij een stal kwam die werd geleid door een heel aardige man. Hij vond mij ook niet geschikt als tuigpaard, maar hij had me

voor weinig geld gekocht en besloot dat ik best een goed rijpaard zou kunnen worden. Samen met een meisje dat bij hem op stal werkte, maakte hij mij zadelmak. Ze namen daar gelukkig ruim de tijd voor. Ze lieten me heel rustig aan het zadel wennen en daarna aan het gewicht van de ruiter. Na een paar weken reed het meisje met mij al in stap en in draf door de binnenmanege.'

Ayleen weet het nog precies. Dat was de eerste keer dat ze precies had gedaan wat ze zich had voorgenomen. Ze had alles zonder problemen geaccepteerd. En het had gewerkt!

'Dat meisje was onder de indruk dat ik zo braaf was. Alleen het galopperen was in het begin lastig. Ik begreep helemaal niet dat ze wilde dat ik zou galopperen, want ik dacht dat dat niet mocht. En toen ik het eindelijk begreep, was ik er best onhandig in. Ik ging in het begin altijd veel te hard, met grote, onhandige sprongen.'

Joe kan er niets aan doen, maar hij schiet in de lach. 'Sorry dat ik moet lachen, Ayleen, maar zo ging het bij mij ook. In het begin kon ik ook helemaal niet goed galopperen als er iemand op mijn rug zat. Ik had zo veel moeite om mijn evenwicht te bewaren! Het duurde best lang voordat ik sterker werd en beter wist hoe ik het aan moest pakken.'

Ayleen knikt. 'Ja, precies. Na een paar weken ging het echt wel beter.' Daar had ze enorm haar best voor gedaan. 'Maar toen het eindelijk allemaal lekker begon te lopen en ik er zelf ook plezier in kreeg, besloot de handelaar om me te verkopen. Toen kwam ik bij Liesbeth terecht. Zij was een wat oudere dame die graag een heel mak en braaf rijpaard wilde

om ritjes door de omgeving te maken.’

‘O, dus je hebt wel eens een eigen baasje gehad!’ zegt Vera verbaasd.

‘Ja, dat is waar. Maar ik was daar niet gelukkig, want ik denk dat Liesbeth niet echt van mij hield. Ik was meer een stuk gereedschap om ritjes op te kunnen maken. En ik was heel eenzaam. Ze had geen ander paard, dus ik stond helemaal alleen in een stalletje.’

Dat begrijpen alle paarden heel goed. Een paar van hen hebben dat zelf ook meegemaakt.

‘Daar kwam nog bij dat Liesbeth maar heel af en toe een ritje wilde maken en dus liep ik een groot deel van de tijd helemaal alleen in dat kleine weitje. Ze zorgde wel goed voor me, hoor. De stal waarin ik ’s nachts stond, was altijd keurig schoon en ik kreeg voldoende te eten en te drinken, maar wat heb ik me daar ongelofelijk verveeld.’

Maisa knikt instemmend. Ze weet precies wat Ayleen bedoelt. ‘Hoelang ben je daar gebleven?’

Ayleen denkt even na. ‘Acht jaar. De eerste jaren reed Liesbeth me alleen in de zomer een paar keer in de maand en dan gingen we meestal alleen maar in stap en heel af en toe maakten we ook een drafje. Galopperen deden we eigenlijk nooit.’

Wat was het in die tijd moeilijk geweest om zich aan haar goede voornemen te houden, maar het was gelukt. Ze had zich als het perfecte paard gedragen. Nooit had ze zich verzet. ‘We maakten altijd hetzelfde rondje en dat was best saai. Het werd pas weer leuk toen Liesbeth vlak bij huis uitgleed over

natte bladeren en haar heup brak.'

Blomme houdt haar adem in. 'Dat is toch niet leuk!'

Ayleen schudt hard haar hoofd. 'Nee, dat bedoel ik niet. Dat ze haar heup brak was natuurlijk niet leuk, maar ze besloot toen dat ze niet meer wilde rijden. Dat ze daar te oud voor was geworden. Maar ze wilde me ook niet wegdoen, omdat ze me zo braaf vond. Ze heeft me toen laten betuigen door een kennis die zelf ook altijd aangespannen reed.'

Een warm gevoel verspreidt zich door haar lichaam. Die man had genoten van het feit dat ze zo haar best deed tijdens het betuigen. 'Het ging heel makkelijk. Het sturen en de stempulpen kende ik natuurlijk al. Het was alleen wennen aan het tuig, de oogkleppen en de strengen en het gevoel dat je voor een karretje loopt. Na een paar weken liep ik al zonder problemen in het tuig. Het was echt heel leuk om aangespannen te rijden. Die man was heel enthousiast.'

'Ben je daarna door Liesbeth in het tuig gereden?' vraagt Vera.

'Nee, nooit. Liesbeth kocht een wagentje en een tuig, maar ze spande me nooit in. Ik weet ook niet waarom niet. Misschien vond ze het eng. Ik heb daarna nog meer dan een jaar alleen in dat wekje gelopen. Ik vond het verschrikkelijk, maar Liesbeth heeft denk ik nooit gemerkt dat ik daar langzaam wegwijnde,' zegt Ayleen verdrietig.

Maisa houdt een moment haar adem in. 'Hoe ben je toen hier dan terechtgekomen?'

'Dat kwam doordat er een nieuwe weg moest worden aangelegd. De gemeente wilde die weg dwars door mijn wekje

aanleggen. Ze vroegen Liesbeth om de wei aan hen te verkopen en toen besloot ze dat te doen. De man van de gemeente met wie ze steeds contact had, had een nichtje dat hier reed en toen Liesbeth vertelde dat ik heel braaf en mak was en dat ze mij wel wilde verkopen, stelde hij voor om Esmee te vragen of ze belangstelling had. Zo kwam ik acht jaar geleden hier.'

'Dat moet je wel fijn hebben gevonden,' zegt Joe.

Ayleen knikt. 'Zeker! Ik voelde me als een vis in het water.' Ze denkt nog even terug aan de begintijd hier bij Stal Sikkel. De tillift had ze in eerste instantie eigenlijk wel eng gevonden, maar ze had bedacht dat ze deze nieuwe kans ten volle moest benutten. Dus had ze opnieuw haar best gedaan om het perfecte paard te zijn. Een paar keer had ze angstig haar ogen dichtgedaan als er iemand met de tillift op haar rug werd getild, maar ze dwong zichzelf steeds om toch heel stil te blijven staan. Na een paar keer merkte ze dat het minder eng was dan ze had gedacht en nu heeft ze er allang geen problemen meer mee als iemand met een tillift op haar rug moet worden gehesen.

'Ik liep al snel in de lessen en onder het huifbed. Iedereen was zo lief voor me en de lesklanten waren blij als ze op mij mochten rijden. En dat is nog altijd zo. Ik heb heel veel paarden om me heen, we mogen regelmatig in de wei, het is hier echt geweldig.'

Ayleen zucht diep. Ze mist eigenlijk alleen iemand die met heel haar hart van haar houdt.

De paarden briesen instemmend. Ayleen weet dat een paar van hen ook een minder leuke weg hiernaartoe hebben gehad